

קולנוע זה תענוג

את המחמאה היפה ביותר לסרט המוסיי קלי שיר אשר בגשם העניקו לו, לפני כמה ימים, שני צופים ישראלים תמימים. השניים, שלא הוזהרו מראש, באו לראות את הסרט בהקרנה מוקדמת. מלאי התפעלות שאלו בסוף ההקרנה: "מי השחקן שמגלם את ג'ין קלי?" לתומם סברו, שמדובר בגירסה מודרנית של הסרט הישן. משמע — בעיניהם, למרות שהוא כבר כן 30, נראה הסרט חדש וחדשני. ממש כאילו נעשה היום.

שניים אלה אולי אינם מבינים הרבה

ג'ין קלי (דון לוקוד) ודונאלד אוקונור (בתפקיד קסמו בראון) ב"שיר אשר בגשם" מיפגן ראווה מרשים

קלי ודבי ריינוודס (בקאתי סאדן) חדש וחדשני

ג'ין הייגן בלינה לאמונט וג'ין קלי בתפקיד דון לוקוד להסתיר את המיקרופונים במחשופים

קלי ורקד בגשם אושר חייכני

דבי ריינוודס מכבדת את יריבתה בעוגה קרנבל עם מוסר השכל

זהו סרט עליו, משעשע ומבדר, שבו משהו חדש ומפתיע קורה בכל רגע: עוגות-קצפת עפות, אנשים מטפסים על קירות אנכיים, אופנועים מנתרים מצויקי סלע אימתניים אל תוך הים, חרבות מציי סלבות בדורקרב לולייני. אולם זה לא הכל. מעבר למסכת החיי כנית והמסורפת, מעבר לפיזמונים ולריי קודים המבריקים, מסתתר סרט שנון, המת ייחס בעוקצנות להוליווד, לחרושת הכור כבים, להולדת הקולנוע ולמשמעותה של האמנות השביעית. הסרט היחידי שעשה מלאכה דומה בשנים האחרונות, באותה מידה של חריפות, הוא הכפיל של ריצ'ארד ראש.

עלילת שיר אשר בגשם מתרחשת בת-קופת-מעבר טראומטית לקולנוע — שנת 1927 — כאשר המסך החל לפתע משמיע קולות, וכל אמות-המידה, שהיו מקובלות עד אז, הפכו פיתאום חסרות-ערך. עימם השתנו גם שיטות התפקה של הסרטים, הכוכבים וזהרו בהם, והנושאים שנמצאו ראויים להעלות על הבד.

דון לוקוד — אליל הנערות, האביר העשוי ללא-יחת של מסך-הכסף, מין העתק שקוף למדי של דאגלס פיירבנקס — הוא בשיא הצלחתו. לינה לאמונט — סמל היופי הרומנטי, שכל גבר חולם להניח לרגליה ענקי-פנינים — גם היא בשיא הצלחתה, כמו שותפה. הם עושים סרטים בזה אחר זה, אחד דומה לשני כשתי מיפות מים, וכולם גורפים ממון רב, הנוסחה פור עלת כמו שנון, כל עוד המסך דומם. אבל ברגע שזה פוער את פיו — הייב הצמד לאמונטי-לוקוד להשמיע קול, כי

אם לא, יישכח עד מהרה, כמו החדשות של השבוע שעבר. תעלולי ההתאקלמות של השניים בסרט המדבר המזמר — בעזרתם האדיבה של קוסמו בראון, ידיד הנעורים של לוקוד, ושל קאתי סלדן, זמרת צעירה וחיננית הכובשת את ליבו של אליל-הכד — מובי לים את הצופים בקולנוע, את הסרט שאותו עושים בתוך הסרט ואת העלילה, אל העור לם החדש שנפתח עם תוספת הקול.

הפתיחה כבר מעמידה את הקולנוע ב-פרופורציה האמתית, הזרקורים מאירים את שמי הוליווד; ההמונים מצטופפים בכניסה לבית-קולנוע מפואר; הלימוזינות עוצרות בזו אחר זו ופולטות החוצה את מיטען הוזהר שלהן; הרכילאית-המנחה מפליגה בשבחי האורחים הנכבדים. כאילו ללא כל מאמץ, בהומור דק, אבל נוקב, משיג הסרט תוצאה הרבה יותר משכנעת וחרושה מכל המהומה הגרוטסקית שבה קושטה סצינה דומה ביומו של הארבה. עוד בטרם מתחיל הסיפור עצמו, כבר בא שיעור משעשע ראשון בהיסטוריה של הקולנוע. דון לוקוד, הכוכב הנערץ, מספר כיצד היה לכוכב גדול. סיפורו נשמע בדיוק כמו מאמר מתחמד בעיתון רכילות מצוייר. אולם התמונות ברקע מספרות את ההיפך. הן מראות אותו ואת ידידו, קוסמו, מתגלגלים על בימות וודוויל מרוספות